

1. fejezet

London

Pleinsworth-ház

1825 tavasza

Hogy a könyvet idézze, amelyet a húga vagy tucatszor elolvasott, általánosan elismert igazság, hogy a legényembernek, ha vagyonos, okvetlenül kell feleség.*

Sir Richard Kenworthy nem volt vagyonos, de legényember volt. Ami a feleséget illeti...

Nos, az némileg bonyolult ügy.

A „kell” nem jó szó. Ugyan kinek *kell* egy feleség? Talán egy szerelmes férfinak, vélte, de ő nem szerelmes, soha nem volt az, és nem is hitte, hogy a közeljövőben beleszeretne valakibe.

Nem mintha alapvetően ellenére lett volna a gondolat. Egyszerűen csak nem volt rá ideje.

Másrésről viszont egy feleség...

* Jane Austen: *Büszkeség és balítélet* (Szenczi Miklós fordítása)

JULIA QUINN

Feszengve megmoccant a széken, s a kezében tartott meghívóra pillantott.

Szeretettel látjuk a 19. alkalommal megrendezésre kerülő, szokásos évi Smythe-Smith zeneesten, amelyen a két hegedűst, egy csellózt és egy zongoristát felvonultató, kiváló kvartett lép fel.

Valahogy rossz érzése volt ezzel kapcsolatban.

– Még egyszer köszönöm, hogy elkísértél – szólalt meg mellette Winston Bevelstoke.

Richard kételkedő arccal pillantott a barátjára.

– Nyugtalanít, hogy ennyiszer megköszönöd – jegyezte meg.

– Híres vagyok a kifogástalan modoromról – vont vállat Winston. Gyakran vonogatta a vállát. Ami azt illeti, Richard vele kapcsolatos emlékeinek legtöbbszörében szerepelt valami-féle *mit-is-mondhatnék* vállmozdulat.

Nem igazán számít, ha véletlenül megfeledkezem a latin vizsgáról. Második fiú vagyok. Vállvonás.

A csónak már felborult, mire a partra értem. Vállvonás.

A legjobb megoldás, ha a húgomra kenem, mint ahogy máskor is szoktam. Vállvonás. (És ördögi mosoly is.)

Valaha Richard is olyan komolytalan volt, mint Winston. Igazság szerint nagyon szeretett volna ismét komolytalan lenni.

De, ahogy korábban megjegyezte, nem volt rá ideje. Két hete volt. Talán három. A legjobb esetben is legfeljebb négy.

– Ismered bármelyiküket is közülük? – kérdezte Winstont.

– Kik közül?

– A zenészek közül – emelte meg kissé a műsorfüzetet. Winston a torkát köszörülte, s büntudatosan fordította el a tekintetét.

– Nem merném őket zenészeknek nevezni...

Richard a Pleinsworth-ház báltermében felállított emelvény felé pillantott.

– Ismered őket? – kérdezte újra. – Bemutattak már nekik?

Szép és jó, hogy Winston szokás szerint rébuszokban beszél, de Richard okkal jött el erre a zeneestre.

– A sohasem lányoknak? – Winston vállat vont. – A legtöbbjüknek igen. Lássuk csak, kik játszanak idén? – Lenézett a saját műsorfüzetére. – A zongoránál Lady Sarah Prentice. Ez különös, hiszen ő már asszony.

Az ördögbe!

– Általában csak a hajadon hölgyek szoktak részt venni – magyarázta Winston. – Minden évben fellépnek, s csak akkor kapnak felmentést a zenélés alól, ha férjhez mentek.

Ezt Richard is tudta. Éppen ez volt az elsődleges oka, hogy elfogadta a meghívást. Nem mintha bárki is csodálkozott volna a jelenlétén. Amikor egy huszonhét éves, nőtlen fiatalember három év kihagyás után ismét felbukkan Londonban... Nem kell lányos anyának lenni ahhoz, hogy az ember tudja, ez mit jelent.

Csak arra nem számított, hogy ilyen sietős lesz.

Homlokát ráncolva nézett a zongorára. Jóféle darabnak tűnt. Drágának. Határozottan csinosabbnak, mint a Maycliffe-kastélybéli.

– Ki van még itt? – mormolta Winston az elegáns betűkkel nyomtatott neveket nézve. – Az első hegedűnél Miss

JULIA QUINN

Daisy Smythe-Smith. Találkoztam már vele. Szörnyű nőszemély.

Az ördögbe! Másodszor is.

– Mi a baj vele? – kérdezte Richard.

– Semmi humorérzéke. Ami még nem lenne baj, hiszen a többiek sem azok a nevetős fajták. Csak éppen ő olyan... kirívó.

– Hogyan lehet valaki feltűnő, ha a humorérzék *hiányáról* beszélünk?

– Fogalmam sincs – ismerte be Winston. – De akkor is az. Egyébként nagyon csinos. Szőke, csupa fürt meg ilyesmi – mondta, s mutatta is, hogyan göndörödnek a fürtök a lány füle mellett, s Richard eltűnődött, miként lehetséges, hogy barátja kézmozdulata egyértelműen nem barnát mutatott.

– A második hegedűnél Lady Harriet Pleinsworth – folytatta Winston. – Nem hiszem, hogy bemutatnak neki. Biztosan Lady Sarah húga. Csak nemrég fejezte be az iskoláit, ha nem csal az emlékezetem. Nem lehet több tizenhatnál.

Harmadszor is, az ördögbe! Talán most kellene elmennie, gondolta Richard.

– És a csellónál... – húzta végig az ujját Winston a műsorfüzet lapjain, míg megtalálta a megfelelő helyet. – Miss Iris Smythe-Smith.

– És vele mi a baj? – kérdezte Richard, mert valószínűtlennek tűnt, hogy semmi gond ne legyen a lánnyal.

Winston vállat vont.

– Amennyire tudom, semmi.

Ami nyilván azt jelenti, hogy jódlizik a szabadidejében. Amikor éppen nem állatokat töm ki.

Krokodilokat.

Richard *igazán* szerencsés fickó!

– Nagyon halvány.

– Az is hiba? – nézett rá Richard.

– Természetesen nem. Csak... – Winston elhallgatott, a szemöldökét összevonta, ahogy koncentrált. – Nos, hogy őszinte legyek, ez minden, amire vele kapcsolatban emlékszem.

Richard lassan bólintott, a tekintete megállapodott a tartójának támasztott csellón. Az is drágának tűnt, nem mintha Richard bármit is tudott volna a csellókészítésről.

– Mi ez a kíváncsiskodás? – kérdezte Winston. – Tudom, hogy égsz a vágytól, hogy megnősülj, de biztos vagyok benne, hogy jobbat is találsz, mint a Smythe-Smith lányok.

Két héttel azelőtt ez talán igaz is volt.

– Különben is, neked olyasvalaki kell, akinek gazdag hozománya van, nem?

– Mindannyiunknak olyan lány kell, akinek gazdag hozománya van – mondta Richard sötéten.

– Ez igaz – ismerte be Winston, aki ugyan grófi sarj volt, de csak *második* fiú. Nem számíthatott semmi jelentős örökségre, hiszen volt egy ereje teljében levő bátyja, s annak két fia. – A Pleinsworth csitrinek valószínűleg van tízezer, de mint mondtam, ő még elég fiatal.

Richard elfintorodott. Még neki is megvoltak a maga korlátai.

– A virágszálak...

– Virágszálak? – vágott a szavába Richard.

– Iris és Daisy – magyarázta Winston. – A nővéreik Rose, Marigold és... Nem is emlékszem. Tulip? Bluebell?

JULIA QUINN

Remélhetőleg nem Chrysanthemumnak* hívják szegény teremtet.

– A húgomat Fleurnek** hívják. – Richard úgy érezte, ezt meg kell említenie.

– És milyen kedves lány! – vágta rá Winston, bár még sohasem találkozott vele.

– Azt kezdted el mondani... – noszogatta Richard.

– Mit is? Ja, igen. A virágszálak hozománya. Nem tudom, mennyi lehet, de nem túl nagy. Úgy rémlik, öt lány van a családban. – Winston félmosolyra húzta a száját, miközben mérlegelt. – Talán több is.

Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy kicsi a hozományuk, gondolta Richard reménykedve. Keveset tudott a Smythe-Smith család eme ágáról – ami azt illeti, bármely ágáról –, csak annyit hallott, hogy minden évben egyszer összejönnek, kiválasztanak négy zenészt, és zeneestet rendeznek, amelyre Richard barátai többnyire vonakodtak elmenni.

– Tessék, vedd el ezeket! – szólalt meg hirtelen mellette Winston, és két vattapamacsot nyújtott felé. – Később még megköszönöd.

Richard úgy bámult rá, mintha megőrült volna.

– A füledbe – pontosított Winston. – Bízz bennem!

– *Bízzak benned* – visszhangozta Richard. – A te szádból hallva ezt, kiráz a hideg.

– Ebben a dologban – mondta Winston, miközben betömte a saját fülét – egyáltalán nem túlzok.

Richard lopva körülpillantott a teremben. Winston meg sem próbálta leplezni, mit csinál; biztosan súlyos udvariati-

* Írisz, százszorszép, rózsza, tulipán, harangvirág, körömvirág, krizantém.

** Virág franciául.

lanságnak számít, ha egy zeneesten betömi valaki a fülét. De úgy tűnt, csak kevesen veszik észre, mi történik, s az a néhány is irigykedőn, s nem elítélően nézett.

Richard vállat vont, és követte barátja példáját.

– Jó, hogy itt vagy – mondta Winston egészen közel hajolva, hogy Richard a vattán át is hallja a szavait. – Nem vagyok benne biztos, hogy elviseltem volna erősítés nélkül.

– Erősítés?

– Ostromlott agglegények fájdalmas társasága – gúnyolódott Winston.

Ostromlott agglegények fájdalmas társasága? Richard a szemét forgatta.

– Isten óvjon, hogy ittasan próbálj meg értelmes mondatokban beszélni.

– Ó, hamarosan abban az élvezetben is részed lehet – vágott vissza Winston, és mutatóujját a felső zsebébe dugva szétnyitotta a kabátját annyira, hogy látható legyen a kicsiny fémlaska.

Richard szeme tágra nyílt. Nem volt álszent, de még ő sem vetemedett arra, hogy egy tizenéves lányok által adott zeneesten nyíltan igyon.

Aztán megkezdődött a koncert.

Egy perc múlva Richard azon kapta magát, hogy a vattát igazgatja a fülében. Az első tétel végére egy ér fájdalmasan rángatózni kezdett a halántékán. De csak akkor tudatosodott benne a helyzet súlyossága, amikor a zenedarab elért a hosszú hegedűszólóhoz.

– A flaskát! – nyögte elfúló hangon.

Javára legyen mondva, Winstonnak arcizma sem rándult, s ajkát sem húzta gúnyos mosolyra.

JULIA QUINN

Richard nagyot kortyolt a forralt bornak bizonyuló italból, de az alig tompított valamit a fájdalomon.

- Távozhatnánk a szünetben? – súgta oda Winstonnak.
- Nem lesz szünet.

Richard elszörnyedve nézett bele a műsorfüzetbe. Nem volt zenész, de a Smythe-Smith lányoknak tudniuk kell, mit tesznek... tudniuk kell, hogy ez az úgynevezett koncert...

Támadás az emberi méltóság ellen.

A műsorfüzet szerint az erre az alkalomra készült emelvényen játszó négy lány Wolfgang Amadeus Mozart egyik zongoraversenyét adta elő. De Richard elképzelése szerint egy zongoraverseny feltételezi magát a zongorajátékot. A remek hangszer mögött ülő hölgy azonban legfeljebb ha a kívánt hangok felét ütötte le a billentyűkön. Richard nem látta az illető hölgy arcát, de abból, ahogy a zongora fölé hajolt, egy erősen összpontosító művész hatását keltette.

Erősen összpontosító, ám roppant szerény képességekkel bíró művészt.

– Az ott a humorérzék nélküli – intett fejével Winston az egyik hegedűs felé.

Aha, Miss Daisy. A szőkén göndörödő fürtökkel. Lerítt róla, hogy a négy lány közül ő az, aki nagy művésznek tartja magát. Teste úgy hajolt előre és hátra, mint a legvirtuózabb előadóé, ahogy vonója a húrokon táncolt. A mozgása szinte hipnotizáló volt, és Richard úgy vélte, egy süket ember biztosan úgy jellemezné a lányt, hogy nagy zenei tehetség.

Pedig inkább csak a zajkeltésben jeleskedett.

Ami a másik hegedűst illeti... Richard eltűnődött, hogy vajon ő az egyetlen a teremben, aki úgy látja, hogy a lány nem ismeri a kottát. Jóformán oda sem pillantott

a kottaállványra, s a koncert kezdete óta egyetlen egyszer sem lapozott. Egész idő alatt az ajkát harapdálta, és dühös pillantásokat vetett Miss Daisy felé, megpróbálva felvenni a versenyt a mozdulataival.

Már csak a csellista volt hátra. Richard tekintete megállapodott a lányon, aki szorgosan húzogatta vonóját a hangszer hosszú húrjain. Hihetetlenül nehéz volt meghallani a játékát a két hegedűs örületes hangzavarában, de hébe-hóba egy-egy mély, gyászos hangnak sikerült kiszabadulnia a kakofónia örületéből, s Richard nem tehetett róla, de az jutott eszébe...

Egész jól játszik.

Egészen elbűvölte a lány, ahogy apró termetével megpróbált elbújni a nagy hangszer mögött. Ő legalább tudta, milyen szörnyű ez a kvartett. Szenvedése látható, szinte már tapintható volt. Valahányszor szünethez ért a partitúrában, úgy tűnt, még inkább magába roskad, mintha össze tudna görnyedni annyira, hogy egyszer csak egy pukkanással semmivé váljon.

Ő volt Iris Smythe-Smith kisasszony, az egyik virágszál. A sors érthetetlen fintorának tűnt, hogy rokona a boldog tudatlanságban leledző Daisynek, aki még mindig a hegedűjét gyilkolta.

Iris. Különös név egy ilyen jelentéktelen leánynak. Richard mindig úgy gondolt az íriszre, mint a virágok legpompásabbikára, csupa bársonyos lila és kék csodára. De ez a lány annyira halvány volt, hogy szinte színtelennek tűnt. A haja annyira fakó, hogy nem is illett rá a szőke kifejezés, s a vöröses árnyalat is túl kevés volt benne ahhoz, hogy vörösseszőkének nevezze. Richard a terem közepéről

JULIA QUINN

nem látta a szemét, de a haj- és bőrszín alapján az is csak világos lehetett.

Az a fajta lány volt, akit a férfiember észre sem vesz.

Richard mégsem tudta levenni róla a tekintetét.

Végül is ez egy koncert, mondta magának. Hová más-hová nézhetne?

Különben is, valahogy megnyugtatóan hatott rá, hogy a tekintetét az egyetlen, mozdulatlan ponton tartotta. A zene oly fülsértően hamis volt, hogy megszédült, valahányszor félrenézett.

Richard majdnem felkuncogott. A csillogó halványszőke hajú Iris Smythe-Smith kisasszony, a természetnél jóval nagyobb csellójával lett a megmentője.

Sir Richard Kenworthy nem hitt az előjelekben, de ezt most jó ómennek vette.

Miért bámulja az a férfi?

A zeneest önmagában is elég kényszerű, és Iris ezt pontosan tudta, hiszen ez volt a harmadik alkalom, hogy ki kellett állnia a dobogóra, és arra kényszerült, hogy boldogot csináljon magából a londoni előkelő társaság színe-java előtt. Mindig érdekes társaság gyűlt össze a Smythe-Smith zeneesteken. Először is, ott volt a család, bár el kell ismerni, ők is két külön csoportot alkottak: az egyik csoportban az anyák voltak, a másikban mindenki más.

Az anyák üdvözült mosollyal figyelték a színpadot, abban a szent meggyőződésben, hogy a lányaik zenei tehetségének ily módon nyilvánosság elé tárása minden hasonló korú ifjú hölgy irigységét kiváltja.

– Milyen ügyes! – trillázta Iris édesanyja évről évre. – Milyen felkészült!

Milyen vak, gondolta Iris. Milyen süket!

Ami a Smythe-Smith család többi tagját illeti – a férfiakat és a hölgyeket, akik már letudták a kötelességüket, és lerótták áldozatukat a zenei képtelenség oltárán –, a fogukat csikorgatták, s minden tőlük telhetőt megtettek, hogy minél több sort megtöltsenek, így próbálván kisebbiteni a megaláztatás nagyságát.

A család szerencsére csodálatosan termékeny volt, és Iris remélte, hogy eljön az a nap, amikor oly mértékben gyarapszik, hogy megtilthatják az anyáknak, hogy külső vendéget hívjanak az eseményre.

Iris szinte hallani vélte a saját hangját: *Egyszerűen nincs elég hely.*

Sajnos azt is hallani vélte, ahogy az anyja megkéri az apja titkárát, hogy béreljen ki egy koncerttermet.

A többi vendégről elmondható volt, hogy csak ritkán akadt olyan, aki minden évben megjelent a zeneesten. Iris gyanította, hogy néhányan csupán szívességből jönnek. Néhányan biztosan azért, hogy rajtuk köszörüljék a nyelvüket. S mindig akadtak gyanútlan ártatlanok, akik nyilván valami barlangban éltek. Vagy a tenger fenekén.

Esetleg egy másik bolygón.

Iris el sem tudta képzelni, hogyan lehetséges, hogy sohasem hallottak a Smythe-Smith zeneestekről, pontosabban fogalmazva, hogyhogy soha senki nem figyelmeztette őket. Akárhogy is, minden évben látott néhány új, boldogtalan arcot.

Mint az a férfi is az ötödik sorban. De miért bámul így rá?

JULIA QUINN

Iris meglehetősen biztos volt benne, hogy még sohasem látta. A férfinak sötét haja volt, az a fajta, amelyik begöndörödik, ha odakint túl nyirkos az idő. Finoman metszett arcvonásai előkelőséget sugalltak, ami kellemes látvány volt. Mindent összevetve jóképű férfi, döntötte el Iris, bár nem lehengerlően jóképű.

Valószínűleg nincs rangja. Iris édesanyja gondosan ügyelt rá, hogy lányai megfelelő társasági nevelést kapjanak. Nehéz volt elképzelni, hogy létezik olyan harminc alatti, nőtlen nemesember, akit Iris és testvérei látásból ne ismernének fel.

Talán egy baronet. Vagy földbirtokos úriember. Az biztos, hogy jó kapcsolatai vannak, mert Iris a férfi társában felismerte Rudland gróf kisebbik fiát. Már bemutatták őket egymásnak, ami persze nem jelentett többet, minthogy a tiszteletreméltó Mr. Bevelstoke felkérheti őt táncolni, ha hajlandósága lenne rá.

De nem volt.

Iris nem sértődött meg miatta, vagy legalábbis nem nagyon. Bármilyen estélyről legyen is szó, a táncrendje sohasem telt be. Ritkán esett meg, hogy a táncok felénél többre felkérték volna, ő pedig szerette megfigyelni az embereket, a báli forgatagot. Gyakran eltűnődött rajta, hogy a társaság csillagai észreveszik-e egyáltalán, mi történik körülöttük. Ha valaki mindig a közmondásos vihar közepén van, el tudja-e különíteni az eső korbácsolását, érzi-e a metsző szelet?

Talán nem is írisz ő, hanem szerényen meghúzódozó ibolya, akit senki sem vesz észre a ragyogó virágszálak árnyékában. De nincs abban semmi szégyen, különösen akkor nincs, ha élvezzi ezt a szerepet. Különben is, néhány...

– Iris! – sziszegte valaki.

A kuzinja, Sarah volt az a zongora mellől. Sürgetve nézett rá.

Ó, a mindenit, lekéste a belépőjét!

– Elnézést – motyogta az orra alatt, bár valószínűleg senki sem hallotta. Még sohasem késte le a belépőjét. Nem érdekelte, hogy a többiek olyan szörnyen játszottak, hogy úgysem számított, mikor lép be. A pontosság nála elvi kérdés volt.

Legalább egyvalakinek meg kell próbálnia rendesen játszani.

A következő percekben minden figyelmét a csellójára összpontosította, megpróbálva kirekeszteni a tudatából Daisyt, aki játék közben fel-alá járkált a színpadon. Amikor azonban újabb hosszabb szünet következett a csellószólamban, Iris nem tudta megállni, hogy fel ne nézzen.

A férfi még mindig őt bámulta.

Talán van valami a ruháján? Vagy a hajával? Iris önkéntelenül is felnyúlt, és végigsimított a frizuráján, félig-meddig arra számítva, hogy a fürtök közé tapadt gallyacskát talál.

De semmi.

Most már komolyan dühös volt. A férfi össze akarja zavarni. Csak ez lehet a magyarázat. Micsoda faragatlan tuskó! Egy idióta! Tényleg azt hiszi, hogy jobban fel tudja bosszantani, mint a saját húga? Legalább egy harmonikázó Minótauroszt kellene ahhoz, hogy felülmúlja Daisyt egy pokolian bosszantó skálán.

– Iris! – sziszegett rá ismét Sarah.

JULIA QUINN

– Grr! – morogta Iris. Már megint lekéste a belépőjét. De különben is, milyen jogon panaszkodik éppen Sarah, aki a második tételben két teljes oldalt kihagyott?

Iris megkereste hol tartanak, és belépett, miközben könnyebbülten látta, hogy a koncert végéhez közelednek. Csak annyit kell tennie, hogy eljátssza az utolsó hangokat, udvariasan meghajol, és megpróbálja végigmosolyogni az erőltetett tetszésnyilvánítást.

Utána fejfájásra hivatkozva hazamehet, magára zárhatja a szobája ajtaját, és elővehet egy könyvet, tudomást sem véve Daisyről, úgy téve, mintha jövőre nem kellene ugyanezt még egyszer végigcsinálnia.

Kivéve persze, ha férjhez megy.

Ez volt az egyetlen menekülési lehetőség. Minden hajadon Smythe-Smith kisasszonynak játszania kellett a kvartettben, miután kiválasztották számára a hangszerét, és mindaddig a kvartett tagja maradt, amíg az apja oldalán az oltár elé nem vonult leendő férjéhez.

Csak egyetlen kuzinja volt, akinek sikerült férjhez mennie, mielőtt színpadra kényszerült volna. A szerencse és a ravaszság látványos egybeesése. Frederica Smythe-Smith, akit immár Frederica Plumnak hívnak, hegedülni tanult, akárcsak a nővére, Eleanor.

De Eleanor „nem kelt el”, ahogy az anyja mondta. Valójában Eleanor hét évig játszott a kvartettben, ami rekordnak számított, mielőtt fülig beleszeretett egy nyájas segédlelkészbe, bámulatos módon viszonszerette őt. Iris meglehetősen kedvelte Eleanort, még akkor is, ha unokatestvére tehetséges zenésznek tartotta magát. (Pedig nem volt az.)

Ami Fredericát illeti... Eleanor megkésett sikere a házasságra azt jelentette, hogy a hegedűsi szék nem volt üres, amikor a fiatalabb lányt bevezették a társaságba, Frederica pedig gondoskodott róla, hogy a lehető leggyorsabban férjet találjon magának...

Története egyfajta legendává vált. Iris számára legalábbis.

Frederica most India déli részén élt, ami Iris szerint valamilyen módon összefüggött a zenekartól való menekülésével. Évekig senki sem látta őt a családból, bár hébe-hóba eljutott Londonba egy-egy levél, a hőségről, a fűszerekről vagy egy kósza elefántról szóló hírral.

Iris gyűlölte a hőséget, nem különösebben kedvelte a fűszeres ételeket, de ahogy unokatestvérei báltermében ült, és próbált úgy tenni, mintha nem ötven ember figyelné éppen, hogyan csinál bolondot magából, akaratlanul is arra gondolt, hogy India egész kellemes hely lehet.

Az elefántokról semmiféle véleménye nem volt.

Talán idén talál magának férjet. Igazság szerint az előző két szezonban nem tett különösebb erőfeszítéseket az ügyben. De olyan nehéz volt erőfeszítéseket tenni, amikor annyira – és ezt kár is lett volna tagadnia – észrevehetetlen volt.

Kivéve persze – Iris gyorsan felpillantott, majd rögtön le is sütötte a tekintetét – azt az idegen férfit az ötödik sorban. *Miért bámulja folyton őt?*

Ennek semmi értelme. Márpedig Iris gyűlölte az értelmetlen dolgokat... Még sokkal jobban, mint azt, hogy bolondot csinál magából.

2. fejezet

Richard tisztán látta, hogy Iris Smythe-Smith kisasszony szökni készül, amint a koncert véget ér. A lány nem mutatta ki egyértelműen ezt a szándékát, de Richard óráknak tűnő idő óta figyelte; az estnek ezen pontján gyakorlatilag szakértőnek tekinthette magát a kelletlen csellista arckifejezéseiből és viselkedéséből.

Gyorsan kell cselekednie.

– Mutass be! – szólt oda Winstonnak, és diszkréten a lány felé intett a fejével.

– Komolyan gondolod?

Richard kurtán biccentett.

Winston vállat vont, láthatóan csodálkozva barátja hirtelen támadt érdeklődésén a színtelen Iris Smythe-Smith kisasszony iránt. De ha kíváncsi volt is, semmi további jelét nem mutatta. Helyette a szokásos könnyed módon átvágott a tömegen. Bár a lány látszólag esetlenül álldogált az ajtónál, a tekintete éber volt, figyelemmel kísérte a jelenlevőket és a terem eseményeit.

A szökését tervezi. Richard ebben biztos volt.

De a tervét megghiúsították. Mielőtt megtehetette volna az első lépést, Winston megállt előtte.

– Smythe-Smith kisasszony – szólította meg vidám, kedves hangon. – Micsoda öröm, hogy ismét láthatom!

Iris pukedlijén látszott, hogy gyanakszik. Nyilván nem olyan mély az ismeretségük Winstonnal, ami ezt a meleg üdvözlést indokolta volna.

- Mr. Bevelstoke – motyogta a lány.
- Bemutathatom a barátomat, Sir Richard Kenworthyt? Richard meghajolt.
- Örülök, hogy megismerhetem.
- Részemről az öröm.

A lány szeme éppen olyan világos volt, ahogy képzelte, bár, mivel csak gyertyafényben láthatta az arcát, nem tudta megállapítani a pontos árnyalatot. Talán szürke, vagy kék, s a szempillája is olyan szőke, hogy akár láthatatlannak is tűnhettek volna, ha nem olyan döbbenetesen hosszúak.

– A nővérem megkért, hogy adjam át, mennyire sajnálja, hogy nem jöhetett el – mondta Winston.

– Igen, ő általában itt szokott lenni – felelte Smythe-Smith kisasszony halvány mosollyal. – Igazán kedves tőle!

– Ó, nem hiszem, hogy a kedvességnek bármi köze lenne hozzá – mondta Winston barátságosan.

Smythe-Smith kisasszony felhúzta halvány szemöldökét, és a tekintetét Winstonra szegezte.

– Én inkább azt hiszem, csakis a kedvességnek lehet köze hozzá.

Richard hajlamos volt egyetérteni vele. El sem tudta képzelni, mi más okból viselt volna el Winston nővére egynél több ilyen előadást. És meglehetősen csodálta Smythe-Smith kisasszony éleslátását ez ügyben.

– Engem küldött maga helyett – folytatta Winston. – Azt mondta, szó sem lehet róla, hogy a családkunkból senki se

JULIA QUINN

legyen itt idén. – Richardra pillantott. – Nagyon határozott volt.

– Kérem, adja át neki hálás köszönetemet – mondta Smythe-Smith kisasszony. – Most pedig, ha megbocsátanak...

– Megenged egy kérdést? – vágott a szavába Richard.

A lány már fordult volna az ajtó felé, de most megdermedt. Meglepve nézett Richardra. Akárcsak Winston.

– Természetesen – mormolta, s tekintete csak egy hajszállal volt kevésbé fagyos, mint a hangja. A lány jól nevelt ifjú hölgy volt, a férfi baronet. Mindketten tudták, hogy nem válaszolhatott másként.

– Milyen régen csellózik? – bökte ki Richard. Ez volt az első kérdés, ami az eszébe jutott, de csak miután kimondta, döbönt rá, milyen durván hangzott. A lány is tisztában van vele, hogy a négyes szörnyen játszott, és azt is nyilván tudja, hogy a férfi is annak tartotta a játékukat. Ezek után faragatlanság volt azt kérdezni, mióta játszik. De Richardra nagy nyomás nehezedett. Nem hagyhatta, hogy a lány távozzon. Úgy semmiképp, hogy legalább néhány szót ne váltott volna vele.

– É-én... – dadogta a lány, és Richard megremegett. Nem akarta... Ó, a kénköves pokolba!

– Csodálatos előadás volt – mondta Winston, és úgy nézett a barátjára, mintha fel akarná rúgni.

– Csak azért kérdeztem – sietett Richard kiköszörölni a csorbát –, mert valahogy úgy tűnt, mintha ön gyakorlottabb lett volna a kuzinjainál.

A lány erre pislogni kezdett. Az ördögbe is, most meg megsértette az unokatestvéreit, de inkább őket, mint a lányt.

– A terem önhöz közelebb eső oldalán ültem – igyekeztem menteni a menthetőt –, és alkalmanként kihallottam a csellójátékot a többi hangszer közül.

– Értem – mondta a lány lassan, talán kicsit óvatosan is. Nem tudta, hová tegye a férfi érdeklődését, ez tisztán látható volt.

– Ön nagyon tehetséges – bókolta a férfi.

Winston hitetlenkedve nézett rá. Richard nagyon is el tudta képzelni, miért. Nem volt könnyű kivenni a cselló hangjait abban a zenének nem nevezhető ricsajban, és egy képzetlen fül számára Iris játéka nyilván ugyanolyan szörnyűnek hallatszott, mint a többieké. Richard dicsérete így a legdurvább fajta hamis hízelgésnek tűnhetett.

Kivéve, hogy Smythe-Smith kisasszony maga is tudta, hogy jobb zenész, mint az unokatestvérei. Látta a tekintét, ahogy Richard kijelentésére reagált.

– Mindannyian egészen fiatal korunk óta tanulunk zenélni.

– Természetesen – mondta Richard. Természetes, hogy így válaszolt. Csak nem fog sértően nyilatkozni a családjáról egy idegen előtt!

Kínos csend ereszkedett a trióra, és Smythe-Smith kisasszony ismét udvariasan rájuk mosolygott, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy kimentí magát.

– A hegedűs a testvére? – kérdezte Richard, mielőtt a lány megszólalhatott volna.

Winston kíváncsian nézett rá.

– Az egyikük igen – felelte a lány. – A szőke.

– A húga?

JULIA QUINN

– Igen, négy évvel fiatalabb nálam – mondta a lány, s a hangja élesebbé vált. – Ez az első szezonja, bár már tavaly is játszott a kvartettben.

– Ha már itt tartunk – vetette közbe Winston, szerencsésen megmentve Richardot attól, hogy további, távozást gátló kérdéseket kelljen rögtönöznie –, hogyan lehetséges, hogy Lady Sarah ült a zongoránál? Azt hittem, csak hajadon hölgyek játszhatnak a kvartettben.

– Nem volt zongoristánk – felelte a lány. – Ha Sarah nem lép fel, elmaradt volna a zeneest.

A nyilvánvaló kérdés ott lebegett a levegőben: És az olyan rossz lett volna?

– Az összetörte volna az édesanyám szívét – mondta Smythe-Smith kisasszony, és lehetetlen volt megmondani, milyen érzelmek vegyültek a hangjába. – És a nénikémét is.

– Milyen kedves tőle, hogy a rendelkezésükre bocsátotta a tehetségét – mondta Richard.

És akkor Smythe-Smith kisasszony száját egy egészen megdöbbentő mondat hagyta el.

– Ennyivel tartozott nekünk – morogta.

– Hogy mondta? – hökkent meg Richard.

– Sehogy – vágta rá a lány és ragyogón rámosolygott. Ragyogón... és hamisan.

– Nem – támadt fel Richard kíváncsisága. – Ragaszkodom hozzá, hogy megmagyarázza. Nem tehet ilyen kijelentést anélkül, hogy valamiféle magyarázatot fűzne hozzá.

A lány balra pillantott. Talán csak meg akart győződni róla, hogy senki sincs a közelben a családtagok közül. Vagy talán próbálta nem forgatni a szemét.

– Igazán semmiség. Tavaly nem játszott. Az előadás napján lépett vissza.

– Elmaradt a zeneest? – kérdezte Winston, és homlokát ráncolva próbált visszaemlékezni.

– Nem, a húgai nevelőnője megmentette a helyzetet.

– Ó, igen – bólintott Winston. – Már emlékszem. Igazán szép volt tőle. Szerencse, hogy ismerte a darabot.

– Az unokatestvére beteg volt? – kérdezte Richard.

Smythe-Smith kisasszony szóra nyitotta a száját, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát a mondanivalójával kapcsolatban. Richard ezt biztosra vette.

– Igen – felelte egyszerűen. – Nagyon beteg volt. Most pedig, ha megbocsátanak, attól tartok, van még egy fontos elintéznivalóm.

A lány pukedlizett, az urak meghajoltak, és Smythe-Smith kisasszony távozott.

– Ez meg mi volt? – kérdezte nyomban Winston a barátját.

– Mire gondolsz? – kérdezett vissza Richard tudatlanságot tettetve.

– Gyakorlatilag az ajtó elé vetted magad, hogy megakadályozd a távozását.

Richard vállat vont.

– Érdekesnek találtam a lányt.

– Őt? – Winston az ajtó felé nézett, amelyen Smythe-Smith kisasszony épp az imént ment ki. – Miért?

– Nem tudom – hazudta Richard.

Winston a barátja felé fordult, aztán vissza az ajtó felé, majd újra Richardra nézett.

JULIA QUINN

– Meg kell mondanom, nem az a fajta nő, akit kedvelni szoktál.

– Nem – helyeselt Richard, bár igazából nem voltak elvárásai, amelyek alapján előnyben részesített volna egy nőt. – Tényleg nem.

Viszont még sohasem volt létkérdés számára, hogy feleséget találjon. Még hozzá nem kevesebb, mint két hét alatt.

Másnap Iris az anyjával és Daisyvel a szalonban ült, a látogatók elkerülhetetlen sorára várva. *Muszáj* otthon maradniuk, erősködött az anyja. Az emberek gratulálni akarnak az előadásukhoz.

Asszonynevőerei biztosan benéznek, gondolta Iris, és talán még néhány hölgy. Ugyanazok, akik merő szívíjóságból minden évben eljönnek a koncertre is. A többiek elkerülik a Smythe-Smith család otthonát – mindegyik Smythe-Smith család otthonát –, mintha leprások lennének. Egyáltalán nem óhajtottak még udvarias társalgást is folytatni a fülüket ért katasztrófáról.

Mintha Dover sziklái a tengerbe omlottak volna, s az emberek nyugodtan teázgatva csak annyit mondanának: Ó, igen, megrázóan jó műsor volt. Milyen kár, hogy a lelkes háza is oda!

De még korán volt, s eddig egyetlen látogató sem tisztelte meg őket. Iris lehozott magának egy könyvet olvasni, de Daisy még mindig ragyogott, diadalmasan, örömtelien.

– Szerintem nagyszerűen játszottunk – jelentette ki.

Iris csak annyi időre nézett fel a könyvből, hogy felelhessen a hűgának.

– Nem voltunk nagyszerűek.

– Talán *te* nem voltál az a csellód mögé bújva, én azonban még sohasem voltam ilyen eleven, s ennyire összhangban a zenével.

Iris az ajkába harapott. Annyi mindent tudott volna erre válaszolni! Mintha a húga egyenesen könyörögne, hogy az összes gúnyos jelzőt szedje elő a fegyvertárából. De ő tartotta a száját. A zeneestek után mindig ingerlékenyebb volt, és függetlenül attól, hogy Daisy mennyire idegesítő teremtés – márpedig az volt, ó, de még mennyire! –, nem tehet róla, hogy Irisnek rossz kedve van. Nos, nem csak ő tehet róla.

– Annyi jóképű úriember volt a tegnapi esti előadás! – lelkenedett Daisy. – Láttad, mama?

Iris a szemét forgatta. Persze hogy látta az anyjuk. Az a dolga, hogy észrevegyen minden partiképes úriembert a teremben. Nem, ez több pusztán feladatnál. Ez a hivatása.

– Mr. St. Clair is ott volt – folytatta Daisy. – Elragadóan festett azzal a copffal!

– Még csak egy pillantásra sem méltatott – jegyezte meg Iris.

– Ne légy kegyetlen, Iris! – fedtte meg az anyja, de aztán Daisyhez fordult. – Viszont igaza van a nővérednek. De mi sem örültünk volna, ha észrevesz. Túl korhely ő egy jól nevelt ifjú hölgy számára.

– Hyacinth Bridgertonnal beszélgetett – mutatott rá Daisy.

Iris kíváncsian, s kicsit mulatva is az anyjára nézett, hogy lássa, hogyan reagál Daisy kijelentésére. A Bridgertonok a társaság egyik legnépszerűbb és legtiszteletreméltóbb

JULIA QUINN

családjának számított, még akkor is, ha Hyacinth, a család legifjabb sarja, szörnyű természetéről volt közismert.

Mrs. Smythe-Smith azt tette, amit mindig, amikor nem óhajtott valamire válaszolni. Felvonta a szemöldökét, az állát leszegte, és megvetően elfintorodott.

A társalgásnak vége volt. Legalábbis ezt a témát lezárták.

– Winston Bevelstoke nem korhely – taktikázott Daisy. – A színpadhoz közel ült.

Iris felhorkant.

– Remek férfi!

– Nem mondtam, hogy nem az – felelte Iris. – De már biztosan a harminc közelében jár... és az ötödik sorban ült.

Ezt hallva az anyjuk álla leesett.

– Az ötödik...

– Az egyáltalán nincs közel a színpadhoz – vágott a szavába Iris. Az ördögbe is, gyűlölte, ha az emberek tévedtek az apró részletekben.

– Ó, az ég szerelmére! – csattant fel Daisy. – Nem számít, hol ült. Csak az, hogy *ott* volt.

Ez igaz volt, de nyilvánvalóan nem lényegi kérdés.

– Winston Bevelstoke sohasem érdeklődne egy tizenhét éves lány iránt – közölte.

– Miért ne? – akarta tudni Daisy. – Szerintem te egyszerűen féltékeny vagy.

Iris a szemét forgatta.

– Ez olyan messze áll az igazságtól, hogy arra nincsenek is szavaim.

– Engem nézett – erősködött Daisy. – Az, hogy még mindig nem nősült meg, arról árulkodik, hogy gondosan

válogat. Talán csak arra vár, hogy találkozzon a megfelelő ifjú hölgygel.

Iris nagyot sóhajtott, lenyelve a nyelve hegyén levő visszavágást.

– Ha feleségül mész Winston Bevelstoke-hoz – mondta végül nyugodtan –, én leszek az első, aki gratulál.

Daisy szeme résnyire szűkült.

– Már megint gúnyolódik, mama! – panaszkodott.

– Ne gúnyolódj, Iris! – figyelmeztette Maria Smythe-Smith idősebbik lányát, a tekintetét le sem véve a hímezéséről.

Iris a homlokát ráncolta anyja szokásos szidása hallatán.

– Ki volt az az úriember Mr. Bevelstoke társaságában tegnap este? – kérdezte Mrs. Smythe-Smith. – Az a fekete hajú.

– Az előadás után beszélt Irisszel – mondta Daisy.

Mrs. Smythe-Smith most Irisre szegezte a tekintetét.

– Tudom.

– Sir Richard Kenworthynek hívják.

Az anyja felvonta a szemöldökét.

– Biztos vagyok benne, hogy csak udvarias akart lenni – mondta Iris.

– Ugyancsak sokáig volt udvarias – vihogott Daisy.

Iris hitetlenkedve nézett rá.

– Öt percig beszélgettünk. Legfeljebb.

– Az sokkal több idő, mint amennyit az urak beszélgetni szoktak veled.

– Daisy, ne gonoszkodj! – szólt rá a lányra az anyjuk. – De egyet kell értenem. Szerintem több volt az öt percnél.

– Nem volt több – morogta Iris.

JULIA QUINN

Az anyja nem hallotta. Vagy inkább úgy döntött, hogy nem akarja meghallani.

– Többet kell megtudnunk róla.

Iris dühösen húzta el a száját. Öt percet töltött Sir Richard társaságában, s az anyja máris szegény ember végzetén dolgozik.

– Nem leszel fiatalabb – mondta Mrs. Smythe-Smith.

Daisy gúnyosan elmosolyodott.

– Remek – mordult fel Iris. – Legközelebb majd megpróbálom teljes negyedóra magamra vonni a figyelmét. Annyi már biztos elég lesz a különleges engedélyhez.

– Ó, tényleg azt hiszed? – kérdezte Daisy. – Az olyan romantikus lenne!

Iris csak bámult. *Most* Daisy gúnyolódik?

– Templomban bárki esküdhet – folytatta Daisy –, de egy különleges engedély az különleges.

– Ezért hívják így – morogta Iris.

Daisy nem tágított.

– Rengeteg pénzbe kerül, és nem adják ám csak úgy ki akárkinek.

– A nővéreitek mind templomban esküdtek, ahogy illik – mondta az anyjuk –, és te is ott fogsz.

Ezzel a beszélgetés legalább öt percre lezárult. Körülbül ez volt az az idő, ameddig Daisy képes volt csendben ülni.

– Mit olvasol? – érdeklődött Iris felé nyújtva a nyakát.

– A *Büszkeség és balítéletet* – felelte Iris fel sem nézve, de azért megjelölte a helyet, ahol tart. A biztonság kedvéért.

– Nem olvastad azt már?

– Jó könyv.

– Hogy lehet egy könyv annyira jó, hogy kétszer olvassa el az ember?

Iris vállat vont, amit egy kevésbé nehéz felfogású egyén úgy értelmezett volna, hogy nem kívánja folytatni ezt a beszélgetést.

De Daisy nem értette a célzást.

– Tudod, hogy én is olvastam – mondta.

– Valóban?

– Komolyan mondom, szerintem nem olyan jó könyv.

Iris erre már felnézett.

– Hogy mondtad?

– Teljesen valószínűtlen – nyilvánított véleményt Daisy. – Tényleg el kellene hinnem, hogy Miss Elizabeth elutasítja Mr. Darcy házassági ajánlatát?

– Ki az a Miss Elizabeth? – kérdezte Mrs. Smythe-Smith, akinek a figyelmét végül csak sikerült annyira felkelteniük, hogy a tekintetét elszakította a hímzéstől. – És ha már itt tartunk, kicsoda Mr. Darcy?

– Nyilvánvaló volt, hogy sohasem fog jobb ajánlatot kapni Mr. Darcynál – folytatta Daisy.

– Ezt Mr. Collins mondta, amikor megkérte Elizabeth kezét – vágott vissza Iris. – Aztán Mr. Darcy kérte meg őt.

– *Ki az a Mr. Collins?*

– Kitalált alakok, mama – felelte Iris.

– Méghozzá nagyon ostobák, ha engem kérdezel – közölte dölyfösen Daisy. – Mr. Darcy nagyon gazdag, és Miss Elizabethnek említésre sem méltó a hozománya. Az, hogy leereszkedett hozzá, és megkérte a...

– Szerette!

JULIA QUINN

– Persze hogy szerette – heveskedett Daisy. – Semmi más oka nem lehetett rá, hogy feleségül kérje. Erre a nő kosarat ad neki!

– Megvoltak rá az okai.

Daisy a szemét forgatta.

– Miss Elizabeth szerencsés, hogy Mr. Darcy másodszor is megkérte. Nincs több mondanivalóm az ügyben.

– Azt hiszem, el kell olvasnom ezt a könyvet – jegyezte meg Mrs. Smythe-Smith.

– Tessék. – Iris hirtelen elkedvetlenedve az anyja felé nyújtotta a könyvet. – Elolvashatod az én példányomat.

– De hiszen a közepén tartasz.

– Én már olvastam egyszer.

Mrs. Smythe-Smith elvette a könyvet, az első oldalra lapozott, és elolvasta az első sort, amelyet Iris kívülről tudott.

Általánosan elismert igazság, hogy a legényembernek, ha vagyonos, okvetlenül kell feleség.

– Nos, ez kétségtelenül igaz – motyogta maga elé Mrs. Smythe-Smith.

Iris felsóhajtott, s azon tűnődött, most mivel foglalja el magát. Lehozhatott volna egy másik könyvet is, de túl kényelmesen ült ahhoz, hogy egyáltalán fontolóra vegye a felállást. Ismét felsóhajtott.

– Mi van? – akarta tudni Daisy.

– Semmi.

– De sóhajtozol.

Iris elfojtott egy nyögést.

– Nem minden sóhaj szól rólad.

Daisy felhúzta az orrát, és elfordult.

Iris lehunyta a szemét. Talán szunyókálhatna egy kicsit. A múlt éjjel nem aludt valami jól. Sohasem aludt jól a zeneestek előtt. De most majd fog, nyugtatta meg magát, egy kerek éve van, mielőtt újra rettegni kezd.

De az álom nem bizonyult barátoknak. Most nem, amikor képzeletében újra lejátszott minden egyes pillanatot, minden hamis hangot. A gúnyos, szánakozó, döbönt és meglepett pillantásokat... Úgy érezte, majdnem meg tud bocsátani Sarah-nak, amiért az előző évben betegséget színlelt, hogy megmeneküljön a játéktól. Megértette őt. Az ég szerelmére, nem létezik ember, aki nála jobban megértene Sarah-t.

Aztán Sir Richard Kenworthy követelte magának Iris figyelmét. Mit akarhatott? Iris nem volt olyan ostoba, hogy azt higgye, a férfi érdeklődik iránta. Ő nem az a tiszta vizű gyémánt. Iris biztosra vette, hogy egy napon majd férjhez megy, de amikor ez megtörténik, nem azért lesz, mert valami úriember első pillantásra a varázsa alá került.

Nem volt varázsa. Daisy szerint még szempillája sem volt.

Nem, amikor ő férjhez megy, az ésszerű házassági ajánlat alapján történik majd. Egy átlagos úriember kellemesnek találja majd a társaságát, és úgy dönt, hogy előnyös, ha van a családban egy grófi unoka, még ha csak csekély hozománnyal rendelkezik is.

És igenis van szempillája, gondolta morcosan. Csak nagyon halvány színű.

Többet meg kell tudnia Sir Richardról. De ami még fontosabb, ki kell találnia, hogyan tegye ezt úgy, hogy ne vonja

JULIA QUINN

magára a figyelmet. Nem lenne szerencsés, ha azt látnák, hogy koslat a férfi után...

– Látogatói érkeztek, asszonyom – jelentette be a komornyik.

Iris felült. *Itt az ideje a helyes testtartásnak*, gondolta tetetett vidámsággal. Vállat kihúzni, egyenes a hát...

– Mr. Winston Bevelstoke – mondta a komornyik.

Daisy pipiskedve kihúzta magát, de előtte még egy gyors „ugye megmondtam” pillantást vetett Irisre.

– És Sir Richard Kenworthy.